

Recensie: Coureur ★★★★1/2****1/2

Kinepolis Antwerpen
vrijdag 15 maart 2019

foto © Paradiso Films

Recensie:

'Waarom ben jij geen profwielrenner geworden?' is wellicht dé cruciale vraag die gesteld wordt in Coureur. Felix Vereecke (Niels Willaerts) moet koste wat het kost wielrenner worden. Zijn vader Mathieu (Koen De Graeve) en nonkel Willy (Günther Lesage) koersten ook. 'De koers dat zit in je bloed. Dat geef je van vader op zoon door. Je leert vechten tegen alles en iedereen en vooral tegen jezelf' klinkt het bij de start van dit onwaarschijnlijk sterk regiedebuut van Kenneth Mercken. De semi-autobiografische dramafilm is gebaseerd op het leven van Mercken die de film samen met Monica Stan schreef. Op zijn negentiende zit Felix tot over zijn oren aan de drugs, amfetaminen, epo, Â hormonen en bezorgt zijn (in zijn jeugd verder afwezige) vader hem bloed dat ie rechtstreeks injecteert in een ader. De tiener maakt zelf kennelijk onvoldoende testosteron aan waardoor hij gewoon niet meekon met de andere coureurs.

Terwijl de Italiaanse ploeg waar hij bij getekend heeft aanvankelijk denkt dat ie gewoon op een paar weken van 77 kilo naar 73 moet zakken, blijkt het probleem dus hormonaal (en wellicht â€“ het wordt niet zo gesteld in de film maar je kan het er wel uit afleiden genetisch). Op die manier is Coureur dus vooral â€“ eindelijk â€“ een vingerwijzing naar ouders die gigantische druk leggen op de schouders van hun kinderen. Kinderen die perse beter moeten presteren, het verder schoppen in het leven dan zij. Kinderen die ingezet worden als prestigeproject om mee te kunnen uitpakken ten opzichte van anderen. Kinderen die finaal het kind van de rekening zijn. Dat is het werkelijke drama dat zich in erg veel Vlaamse huishoudens afspeelt tot op de dag van vandaag. Vandaar ook dat wij vinden dat overwogen moet worden om deze prent waarvan de cinematografie van Martijn van Broekhuizen wereldklasse uitstraalt (via de natuurlijke lichtinval van de zon: let op het schaduwspel van de fietsen op de straten, in de close ups van de wielrenners waarbij je zelfs haarfijn de fijne haartjes op het voorhoofd van Niels Willaerts kan zien, de wat vale kleuren die refereren naar het Italiaanse verleden, de felle kleuren in de discotheek, tot de ontzettend straffe overgang op het einde van een scène waarin de jonge Felix aandacht vraagt aan de meet van zijn vader maar die niet krijgt, die zeer natuurlijk overgaat in de echte homevideo van destijds) alsook het eclecticische geluid (instrumentale piano- of vioolmuziek, dance, hiphop,â€!) waar het team van Bert Aerts voor instond, in te zenden voor de Oscars in de categorie Beste Buitenlandse Film.

Vereecke wordt Belgisch kampioen bij de beloften, maar dan al zit ie aan de testosteron. Hij gaat in tegen zijn vaders wil en tekent bij een semi-professionele Italiaanse ploeg waar bijna het ganse team aan de doping (epo, amfetaminen, enz.) zit. De epo heeft echter geen effect bij de Belgische wielrenner omdat ie niet voldoende testosteron in zijn bloed heeft. Hij blijft trainen tot ie er bij neervalt, weegt op den duur nog 65 kilo en merkt dat zijn lichaam op den duur gewoon op is. Anti-dopingcontroles omzeilt ie door urine van een ploegmaat bij zichzelf in te spuiten. Maar op een dag wordt ie betrapt wanneer er bloedcellen in zijn bloed aangetroffen worden die niet de zijne zijn.

Coureur toont een niet al te fraai beeld van het wielrennen. De sport blijkt via duistere coaches en dokters meer met maffiapraktijken van doen te hebben dan waar het in se om zou moeten draaien. Verder is ook te zien hoe er gewoon de

avond voor een wedstrijd gefeest wordt in de kamer van de Rus Vitaly (Vladislav Prigunov) en veelvuldig alcohol gedronken. Kortom: enige ernst en ethiek om de sport die uitgeoefend wordt, is soms compleet zoek. Verder toont de film aan dat zo veel testosteron en mannen onder invloed bij elkaar niet anders dan problemen kan opleveren. Zo zien we een vechtpartij aan de finish van een proefrit wanneer Felix niet de uitgestippelde strategie volgt maar zelf het initiatief neemt en demarreert zodat ie uiteindelijk als eerste finisht. En dan is er nog Sergey (Anton Petrov) die in een meertje bijna verzopen wordt door Vitaly wanneer die onder invloed is. Hij wordt uit de ploeg gezet wanneer ie de koerswagen van de ploeg samen met Sergey en Felix steelt en beschadigt. Tijdens die rit horen we hiphop terwijl dancemuziek te horen is wanneer Felix in een roes belandt tijdens het wielrennen (onder invloed) of het dansen in een discotheek met een meisje (tevens onder invloed).

Felix' nonkel Willy zal zelfmoord plegen. Op de begrafenis zegt de wielrenner: 'Een Vereecke geeft nooit op. Maar soms kan je niet verder.' Zo is dat, Coureur toont de weg tussen overambitieuus zijn en jezelf en je capaciteiten overschatten en de realiteit die altijd harder is dan de (door anderen opgelegde) droom.

< Bert Hertogs >